

1

ISMAEL VÆLTEDE FORPUSTET ind gennem åbningen til teltet, og teltfligen svirpede ham i hovedet, så han måtte feje det tykke stof væk med hænderne. Det skarpe sollys udenfor havde gjort hans øjne blinde for halvmørket inde i det sorte gedehårstelt, men han kendte rummet og rakte ud efter den nærmeste af teltstængerne for at føle sig frem. Luften var tung af duften af røgelse og olier. Men den lugt, han hadede allermost, var der ikke i dag.

Hans fod stødte imod et eller andet, der gav en hul, synkende lyd. Citeren – hvorfor i alverden lå den på gulvet? Han bøjede sig for at samle den op, men fik i stedet fat i en krukke, der var gået i stykker, og hans hænder famlede hurtigt hen over forskellige ting, der lå spredt over de bløde tæpper: armringe, en ten, skår fra et eller andet lertøj, der var smadret, et par bægre, en kniv. Han greb kniven og mærkede hurtigt efter. Nej, der var ikke blod eller noget på den.

Sin egen kniv havde han smidt fra sig i det tørre græs, da Dina var kommet, hans mors personlige slavepige. Han havde ellers lige fået bakset et stort får om på siden, så han og Efa kunne skære ulden af. De var næsten færdige; alle hyrderne havde været i gang i flere dage, og den uld, der ikke var samlet sammen i store kurve, lå rundtom i fårefolden i store flager og totter.

»Der er noget galt med fru, herre! Hun kalder på dig!« havde Dina gispet, da hun var kommet løbende uden kappe eller tørklæde, bare i sin tynde, korte kjole, med håret flagrende om hovedet. »Skynd dig, jeg ved ikke, hvad det er ...«

Han havde følt det som et spyd i ryggen. Det var nu, det skete. Den frygt, der altid lå som en mørk plet inderst inde – det var nu, den blev virkelighed. Det var nu, det kom brusen, alt det, der ville vælte hele hans tilværelse som et telt i en ørkenstorm. Han havde sluppet fåret, der brægede højt og sprang forskrækket op med bagbenene bundet sammen og væltede Efa. Men han havde ikke set sig tilbage, han var sprunget af sted, hen over det lave gærde af sten og tjørnegrene om folden. Han var løbet hele vejen hjem til teltlejren. Forbi de nyklippede får, der forvirret sprang til side, så de små hyrdedrenge ikke kunne styre dem. Forbi dromedarerne, der prustede og virrede med hovedet og rejste sig vaklende på deres lange ben. Forbi brønden med alle vandkrukkerne. Forbi tørrepladsen, hvor kvinderne havde bredt vasketøjet ud på jorden. Og hele tiden med vanvittige billeder i hovedet af, hvad der kunne være sket derhenne i teltet.

Hans øjne var ved at vænne sig til mørket herinde nu. Han stirrede hen mod de bløde skind i det ene hjørne, hvor hun plejede at sove. Men hun var der ikke. Så fik han øje på hende. Hun var faldet om på gulvet med den ene arm oppe på en lille trækiste med guldbeslag, som om hun havde været ved at åbne den. Han sprang derhen og stødte foden imod et kobberkar, så det klirrende ramlede ind i et eller andet. Teltfligen blafrede et øjeblik i vinden, og en smal stribe dagslys trak hen over gulvet og ramte hende, som hun lå der underligt forvreden. Hendes kraftige, sorte hår, hvor der kun var ganske få grå striber, havde været pænt sat op med sølvspænder og pandesmykker, kunne han se, men det var halvvejs gået løs, og pandesmykket med de små, runde sølvplader var faldet på

gulvet. Hun lå med ansigtet vendt mod ham og de lyse øjne vidåbne og tomme. Ubevægelig.

Hun er død, fór det igennem ham, og han sank stift ned ved siden af hende. Så lykkedes det ikke for ham. Han havde ikke kunnet gøre det godt nok. Mørket væltede ind over ham som en flod i foråret. Nu var hans liv også slut. Jo, hjertet slog da stadig, og han trak vejret, men det var dét, der havde været hans opgave – at få *hende* til at leve. Det føltes, som om han var ved at kvæles. Han lukkede øjnene og lod hovedet falde ned i hænderne. Det var nu, han burde græde og jamre højt og rive sin kjortel i stykker i sorg og gå ud til ildstedet og strø aske i sit hår og skæg, men han havde ikke kræfterne til det.

Pludselig udstødte hun et skrig og satte sig i et ryk halvvejs op. Hun stirrede lige igennem ham, og hendes øjne så ingenting. Svedperler trillede ned over panden på hende og opløste den fine egyptiske sminke, hun havde tegnet sig om øjnene med, så de sorte streger kunne fremhæve hendes gyldenbrune øjne.

»Jamen, jeg troede ... Mor! Du lever?« stammede han og greb hendes hånd, der var febervarm og fugtig. Han mærkede, hvordan mørket begyndte at fordampe, og han turde igen trække vejret.

»Kom her ... « gispede hun og løftede langsomt den ene hånd og pegede hen mod døren, som om hun så nogen stå der. Men der var jo ingen. Hverken Dina eller nogen af de andre kvinder, der hjalp til i teltet.

»Hvad er det, du vil, mor?« begyndte han og rakte ud for at berolige hende.

Men hun skubbede ham fra sig og rystede på hovedet og rokkede frem og tilbage, stadig med det der døde udtryk i øjnene. Munden stod åben, og hun gispede efter vejret. Hun greb fat i en kæde af farvede glasperler, hun havde om halsen, som om den strammede, og i et ryk rev hun snoren over, så alle perlerne fløj rundt i teltet som kulørte regndråber.

Ismael huskede, hvor dyr den perlekæde havde været, da han havde købt den af nogle købmænd fra Saba i en oase i Sjurs ørken. Og han huskede stoltheden i hendes øjne, da han gav hende den. »Ismael, min søn, er både en stor høvding og en dygtig købmand,« havde hun leet.

Hun rystede, hænderne famlede efter noget at gribe fat i, og hun klynkede som et lille barn. Så pludselig var det, som om hun tog sig sammen og stirrede lige på Ismael. Men han havde stadig fornemmelsen af, at hun ikke så ham. Hun begyndte at sige en hel masse på egyptisk, som han ikke forstod ret meget af. Da han var dreng, havde hun prøvet at lære ham det, men han havde ikke gidet. Han var jo Abrahams søn, og i Abrahams lejr talte de fleste kana'anæisk eller det sprog, som Abraham havde haft med fra sin hjemegn langt mod øst. Nu hvor han tit rejste langt omkring og handlede, ønskede han nogle gange, han havde taget sig sammen og lært det dengang.

»Jeg forstår ikke, hvad du siger!« sagde han og greb hende om skuldrene. Hun skulle vågne nu. Hun skulle blive sig selv, det skulle bare være en drøm, det her.

Men hun vred sig fri af ham og fortsatte, og de eneste ord, han opfattede, var noget med en flue, der stak, og en fugl over bjergene og noget om en port. Måske vidste hun heller ikke selv, hvad hun sagde.

Hun sank ned på gulvet som en olielampe, der går ud. Han greb et par puder og stoppede dem forsigtigt ind under hendes hoved. Hun trak vejret stødvist og hivende og var helt væk igen.

Teltfligen blev skubbet til side, og Dina kiggede skræmt ind.

»Skaf noget vand!« beordrede Ismael hurtigt og rettede sig op. »Rent vand! Få fat i Orpa og få hende til at komme med sine helbredende amuletter – og få Sakar til at bede til Abrahams Gud!«

Dina nikkede stumt og forsvandt ud ad døren. Ismael sank sammen igen og jagede et par fluer væk fra sin mors ansigt. Det var nemt nok at udstede ordre til andre, men selv kunne han ikke gøre noget. Kun sidde her og glo. Han fandt en vifte og viftede noget kølighed ind over hende, bare for at foretage sig et eller andet.

Lidt efter var Dina tilbage med en krukke med vand og hældte noget op i et bæger, som hun forsøgte at få hans mor til at drikke, men hun åbnede ikke munden. Irriteret skubbede Ismael til hende og flåede bægeret ud af hendes hånd og pressede det hårdt mod morens læber, så vandet løb ned over hendes hals.

»Hvorfor kommer Orpa ikke?« snerrede han.

»Hun er på vej,« hviskede Dina. »Hun går jo ikke så godt.«

»Og Sakar? Fik du fat i Sakar? Han er den eneste, der kan bede til Gud som Abraham!«

Dina nikkede. »Han tænder et bål og ofrer et kid, når gløderne er gode.«

»Det skal være nu!« Ismael fór op og kylede bægeret fra sig og gemte hovedet i hænderne. Dina samlede bægeret op. »Så lang tid kan det vel ikke tage at kalde på en gud!«

Pludselig gispede moren et eller andet om en kat, og Ismael fór op og jagede et par af hendes langørede, gule katte væk. De hvædede og sprang ud af teltet med halen lige ud i luften. Men hun blev ved at ligge og vride sig og famle frem for sig med hænderne og jamre noget om en kat.

»Kom med den ...« mumlede hun og stirrede frem for sig.

»Hvad skal jeg komme med?« spurgte Ismael hurtigt og bøjede sig ned over hende. »Hvad er det, du vil have?«

Men hun ænsede ham ikke. Teltdøren blev trukket til side, og moren så derhen og hviskede et eller andet. Det var Orpa. Hun humpede sidelæns ind med en udskåret stav i den ene hånd og en taske smykket med fjer og perler i den anden. Hendes tjavsede, hvide hår faldt ned i øjnene på hende. Den

gamle kvinde krabbede hen til Ismaels mor og bøjede sig over hende. Der hang en sur lugt ved hende.

»Så så, du skal ikke være bange,« mumlede hun. »Jeg har en meget stærk sten her.«

Orpa rodede i sin taske og fandt en lille rund, rød sten frem, mumlede et eller andet og berørte hendes pande og hendes øjne med den. Men hun slog ud efter den gamle, så stenen trillede hen over tæppet på gulvet.

»Kom med den,« gispede hun. »Nu med det samme!«

Orpa bukkede sig møjsommeligt ned for at lede efter stenen, og Dina hjalp hende og rodede forvirret rundt i alt det, der lå på gulvet.

»Det er da ikke den åndssvage sten, hun mener!« råbte Ismael. »Det er noget andet. Noget stærkere ...«

Han greb en af de små gyldne gudestatuetter, hans mors yndlingsgud, kattedguden Bastet, der var væltet ned fra den kiste, den stod på. Han rakte den hen til hende. »Her, mor, den gud, du altid har været så glad for ...«

Hun virrede med hovedet og gispede og skubbede vredt hans hånd væk. Så kiggede hun på ham. For første gang virkede det, som om hun så på ham.

»Få fat i Tamit ... Ismael, hent din søster ...« sagde hun så og lukkede øjnene igen.

Ismael stirrede på hende og håbede, hun ville sige mere. Men hun var væk igen. Han greb fat i hendes skuldre og ruskede.

»Sig det så! Hvad er det, du vil?«

Men hun hang bare i hans arme med døde øjne.

Dina så skræmt over på ham. »Hun sagde ... altså før jeg hentede dig, herre ... da kaldte hun også på Tamit og sagde, hun skulle komme, så hun kunne blive rask igen.«

»Hvorfor i alverden siger du først det nu, din tomhjernede tøs?« brølede han og sprang op. »Og Tamit? Hvad skulle hun kunne gøre? Sagde hun noget om det? Svar mig!«

»Nej,« stammede Dina. »Kun at det var hemmeligt.«

»Hvis du havde sagt det med det samme, kunne jeg jo have været af sted for længe siden! Jeg rider hen til Abrahams lejr nu med det samme og finder Tamit og tager hende med herhen. Hun kan jo tage nogle af Batsjuas urter med.«

Orpa, der stadig krøb rundt og ledte efter den røde amulet, rettede sig op og så på Ismael med sine næsten blinde øjne. »Altså, det der ...« hun nikkede hen mod hans mor, der lå og drejede hovedet fra side til side. »Det er ikke noget, man kan kurere ved at gumle på et par blade. Der skal stærke sager til!«

»Hvad ved du om det?« fnøs Ismael og var allerede på vej ud ad døren, selv om han undrede sig over, at hans mor kaldte på hans lillesøster. Hende talte hun ellers næsten aldrig om.

»Nu tager jeg min hurtigste dromedar og finder Tamit, og så passer I godt på min mor imens. Dina, du sørger for, at hun kommer over på sin soveplads og får vand at drikke! Sig til Sakar, at han skal se at få ofret det kid – nej, tag to, nu han er i gang! To! Og Orpa! Læg for en sikkerheds skyld amuletten ind under de skind, hun sover på.«

Han sprang ud af teltet. Nu var der i hvert fald noget, han kunne gøre.